

Casa mare

Capitolul 2 este nucleul întregii epistole. Pe de o parte el ne arată ruina și decăderea din interiorul mărturisirii creștine. Evoluția schițată de Pavel începuse deja să aibă loc în timpul vieții sale. Este remarcabil că Timotei în momentul când a primit scrisoarea se afla în Efes. Epistola către Efesenii ne arată starea bună în care se afla adunarea cu câțiva ani mai înainte. Dar deja în cartea Faptele Apostolilor capitolul 20 Pavel a atenționat pe bătrânii acestei adunări cu privire la pericolele dinăuntru și din afară (Faptele Apostolilor 20.29,30). Această evoluție negativă începuse deja.

Dacă în prima sa scrisoare Pavel vorbea încă despre „Casa lui Dumnezeu” și de comportarea în ea (1 Timotei 3.15), în acest capitol el vorbește numai despre „o casă mare”. Prin aceasta este vorba de creștinătatea în care se găsesc mărturisitori adevărați și mărturisitori falși.

Dar Pavel nu rămâne la aceasta. El arată pe ce drum trebuie să meargă mărturisitorii adevărați (creștinii născuți din nou) într-un timp de regres și decădere. Acest drum este caracterizat de două lucruri: în primul rând de îndepărtare și despărțire de nedreptate, și în al doilea rând de năzuință comună cu credincioșii care cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată. Nu este nici un moment și nici o situație în viața unui copil al lui Dumnezeu, în care să nu fie o cale pe care noi putem merge spre onoarea Domnului nostru.

Putem face următoarea împărțire a capitolului:

1. Versetele 1-13: Încurajarea pentru lucrare

Pavel prezintă lui Timotei diverse tablouri, ca să-i arate clar ce misiune are el și că el nu trebuie să cedeze în exercitarea ei. Dumnezeu dorește ca și în zilele de decădere Cuvântul Său să fie vestit și să împlinească ceea ce El L-a hotărât să împlinească. Chiar și atunci când sunt împotriviri și suferințe – Domnul rămâne credincios.

2. Versetele 14-21: Casa mare

Pavel arată ce influențe dăunătoare s-au răspândit în interiorul mărturisirii creștine. Creștinismul este comparat cu o casă mare în care se află diferite vase, în funcție de însușirea și utilitatea lor. Solicitarea este adresată la fiecare să se curețe de vasele de necinste, ca în felul acesta să devină un vas de cinste.

3. Versetele 22-26: Drumul credinciosului

Un creștin, care trăiește spre onoarea Domnului său, este caracterizat prin aceea că el renunță la anumite lucruri, însă în același timp practică activ alte lucruri. Acest drum nu duce la izolare, ci este un drum pe care noi mergem fericiți împreună cu alții. În același timp avem ochi deschiși pentru alții, cărora probabil le putem fi de ajutor, așa că ei regăsesc drumul înapoi spre Dumnezeu.

„Tu deci, copilul meu, întărește-te în harul care este în Hristos Isus.” (versetul 1).

Tu deci

Pavel se adresează deci direct lui Timotei. La sfârșitul capitolului 1 Pavel s-a referit la diferite persoane care s-au depărtat de el. Aceasta a fost o durere mare pentru el. Ele nu s-au depărtat de Domnul, dar s-au depărtat de slujitorul Lui. Prin aceasta au dovedit o stare spirituală slabă.

În contrast cu aceștia Pavel amintește un om cu numele Onisifor, care s-a comportat altfel. El nu s-a rușinat de lanțurile lui Pavel, ci a căutat cu stăruință pe întemnițatul din Roma. El a dovedit o stare spirituală bună. Forma de adresare personală a lui Pavel, „tu deci”, arată clar că Timotei trebuia să facă la fel ca Onisifor. Această adresare personală o găsim mereu în această epistolă.

Învățăm că Domnul ni se adresează personal tocmai în timpuri grele. Nu este vorba de alții, ci de fiecare persoană în parte. Sunt eu gata să merg pe calea pe care Domnul a prevăzut-o pentru mine? Este frumos când Domnul pune și pe alții alături de noi – și cu siguranță El o va face -, dar responsabilitatea este și rămâne una personală. Domnul a spus lui Petru: „Tu urmează-Mă” (Ioan 21.22).

Copilul meu

Pavel nu se adresează lui Timotei ca fiu al său, ci ca unui copil al său. Prin aceasta se exprimă relația personală a acestor doi slujitori ai lui Dumnezeu. Timotei era nu numai „copilul” său, ci el era „adevăratul său” copil (1 Timotei 1.1) și „preaiubitul său copil” (2 Timotei 1.1). Expresia „copil” se referă la relația care exista. Între Pavel și Timotei exista nu numai o înrudire spirituală, ci o relație foarte strânsă. Pavel îl iubea, și Timotei iubea pe Pavel. Nu a fost nici un alt conlucrător al lui Pavel care să fie așa de apropiat de el, cum era Timotei.

Este o binecuvântare când în poporul lui Dumnezeu sunt relații strânse și bune între frații și surorile în vârstă și cei tineri. Este o binecuvântare când sunt tați (și mame) spirituali, care în dragoste se preocupă de copiii lor spirituali. Este o binecuvântare când există această legătură de încredere și de dragoste, care nici în zile grele nu se rupe.

Întărește-te

Lui Timotei i s-a cerut să se întărească în harul care este în Hristos Isus. Prin firea lui el putea să fie mai degrabă un om temător. De aceea el avea nevoie în mod deosebit de acest îndemn. Pavel îl iubea ca pe copilul său, dar cu toate acestea el adaugă această cerere clară, care este rostită în formă de poruncă. În capitolul 1 el i-a spus deja să înflăcăreze darul de har care i-a fost dat (capitolul 1.6). Pentru aceasta avea nevoie de putere – și anume nu numai o singură dată, ci permanent. El trebuia să rămână permanent cuplat la izvorul de putere. S-ar mai putea traduce și astfel: „întărește-te permanent”, sau: „rămâi în legătură cu puterea”.

Noi toți avem nevoie de această putere, și anume foarte personal. Puterea este opusul slăbiciunii. Noi ne plângem deseori că trăim în zilele puterii mici, în zile ale slăbiciunii. Aceasta este adevărat. Dar nu este nici o scuză pentru a nu fi tare în harul care este în Hristos

Isus. Dacă noi – fiecare personal – în timpuri grele vrem să mergem pe un drum spre gloriificarea Domnului, atunci tocmai în zilele de decădere avem nevoie de putere. Cine vrea să înoate împotriva curentului – și tocmai aceasta ar trebui noi să facem – o poate face numai în puterea venită de sus.

Noi trebuie să recunoaștem că deseori ne lipsește această putere. Care este cauza? Motivele pot fi multiple. Însă totdeauna cauza este la noi, și niciodată la Domnul nostru. Probabil ne simțim epuizați, frustrați și descurajați. Probabil obstacolele stau înaintea noastră ca munții de netrecut. Probabil ne risipim energia pentru alte lucruri și lucruri nefolositoare. Dumnezeu știe aceasta. De aceea găsim în Biblie – atât în Vechiul Testament cât și în Noul Testament – mereu această solicitare de a ne întări. În diferite locuri bărbați ai lui Dumnezeu sunt solicitați la aceasta. Un exemplu deosebit este Daniel, căruia de două ori i se spune aceasta: „Nu te teme, om preaiubit; pace ție, fii tare, da, fii tare!” Rezultatul nu s-a lăsat așteptat: „Și pe când vorbea cu mine, am fost întărit și am zis: Să vorbească domnul meu, pentru că m-ai întărit” (Daniel 10.19).

Izvorul puterii noastre

Noi nu suntem tari în noi înșine, în ceea ce putem noi, în inteligența noastră, înțelepciunea noastră sau experiența noastră. Nici mulțimea persoanelor, care sunt de partea noastră, sau prezența fraților dotați și cu experiență nu ne dă putere. Nici măcar viața veșnică din noi și nici natura nouă dăruită nouă nu înseamnă putere în sine însuși. Nu, puterea noastră este puterea Duhului, pe care o găsim numai în Domnul nostru. Dacă ne încredem în noi înșine, nu vom primi nici o putere. Numai când ne sprijinim pe Domnul avem putere. Ea constă în relația personală strânsă și practică cu El. Pavel vorbește despre harul care este în Hristos Isus.

Pavel însuși a experimentat aceasta. Într-un ceas greu el a auzit cuvintele Domnului său: „Harul Meu îți este de ajuns; pentru că puterea Mea se desăvârșește în slăbiciune” (2 Corinteni 12.9). Pavel a învățat aceasta, căci el scrie în continuare: „deoarece, când sunt slab, atunci sunt tare” (2 Corinteni 12.10). Aceasta sună paradoxal, dar este adevărat și trebuie învățat. Harul, despre care este vorba aici, nu este harul mântuitor. Este mai degrabă sentimentul zilnic de a avea parte de favoarea și afecțiunea lui Dumnezeu. Ca oameni mântuiți avem acces la harul în care stăm (Romani 5.2). Depinde de fiecare în parte, să se folosească de aceasta, dar și să ia seama ca nimeni să nu ducă lipsă de harul lui Dumnezeu (Evrei 12.15). Noi toți avem nevoie să ne întărim prin har, prin aceea că rămânem în har. Este o cunoaștere minunată să ști că Dumnezeu este de partea noastră.

Harul este, ca să zicem așa, calea sau mijlocul prin care avem parte de această putere. Izvorul este Domnul nostru Însuși, care aici – așa cum se întâlnește de mai multe ori în această epistolă – este numit Hristos Isus. Nu vrem să trecem cu vederea acest fapt. Este Hristos, Cel înviat și înălțat la cer, care odinioară a fost în smerenie aici pe pământul acesta. În El se găsește orice putere pentru noi. Pavel scrie în Filipeni 4.13: „Pot totul în Cel care mă întărește”. Noi vrem să rămânem cuplați la această sursă de putere.

„Și cele ce ai auzit de la mine înaintea multor martori încredințează la oameni de încredere, care să fie capabili să-i învețe și pe alții.” (versetul 2).

Învățat de la Pavel

Din partea lui Dumnezeu s-a făcut totul: în primul rând El ne-a încredințat un bun al credinței frumos. Noi posedăm adevărul ca un tot unitar (capitolul 1.13). În al doilea rând noi posedăm Duhul lui Dumnezeu, care locuiește în noi (capitolul 1.14). În al treilea rând, harul lui Hristos Cel înviat, care este izvorul puterii noastre, ne stă din belșug la dispoziție (capitolul 2.1). Acum Timotei este solicitat să dea și altora acest adevăr al credinței – și anume la oameni de încredere.

Pavel a avut pe drumul său spre Damasc o întâlnire decisivă cu Domnul glorificat în cer. Acesta i-a încredințat multe, în mod deosebit adevărul despre Adunare, care constă din oameni născuți iudei și păgâni. Pavel a dat cu credincioșie mai departe ceea ce a primit. El a predicat Evanghelia celor necredincioși. El a vestit Împărăția lui Dumnezeu și planul lui Dumnezeu (Faptele Apostolilor 20.24-27). Nimic nu a reținut. Timotei a fost deseori alături de el ca însoțitor în călătorie. El a auzit ce a spus Pavel. Probabil nimeni nu a auzit și a învățat mai mult de la Pavel decât el. Pavel a fost învățătorul lui. El îi amintește acum lui Timotei de aceasta. Ce Pavel a învățat pe alții nu era nimic în ascuns. Dimpotrivă: era public. Pavel amintește mulți martori. Nu erau numai doi sau trei martori, care au auzit ce învăța el pe alții, ci „mulți martori”. Martorii puteau pe de o parte să confirme ce a spus Pavel. Pe de altă parte ei erau o protecție, ca Timotei să nu adauge gânduri și păreri proprii.

A da mai departe bunul credinței

Timotei trebuia să dea mai departe altora ceea ce el însuși a auzit în prezența acestor martori. El nu trebuia să se întărească numai pe sine însuși, ci trebuia să aibă și pe alții în vedere. Ce i s-a încredințat nu trebuia să-l păstreze pentru sine. Și aceia, cărora el le-a încredințat acest bun al credinței, trebuiau la rândul lor să-l dea mai departe. El trebuia transmis din generație în generație. De aceea oamenii, cărora el le-a vorbit, trebuiau să fie oameni de încredere. Ei trebuiau să fie de încredere și capabili să învețe pe alții.

Timotei a primit de la Pavel o moștenire spirituală. Ea i-a fost *încredințată*. Acum el la rândul lui trebuia s-o încredințeze altora. Cuvântul înseamnă să păstrezi cu grijă ceva de valoare. În acest sens nu este un bun al nostru, ci este ceva care ne-a fost încredințat spre păstrare. Este adevărul lui *Dumnezeu*. Noi trebuie să umblăm cu grijă cu el. Aceasta este valabil și în zilele noastre. Bunul credinței trebuie în primul rând *păstrat* cu grijă și în al doilea rând trebuie cu grijă *dat mai departe*.

Gândul este deci, că adevărul lui Dumnezeu trebuie dat mai departe de la o generație la alta. Dacă rămânem la această imagine, atunci găsim prezentate aici patru „generații”:

1. Generația apostolilor: această generație nu mai este. Apostoli au primit adevărul direct prin Duhul Sfânt și l-au dat la generația următoare.
2. Generația acelor care au urmat după apostoli și au fost învățați direct de către apostoli: dintre aceștia fac parte bărbați cum ar fi de exemplu Timotei și Tit. Ei au primit misiunea directă să învețe pe alții. Nici această generație nu mai este.
3. Generația următoare este aceea care aici este numită de încredere și capabilă și care la rândul ei primește misiunea să învețe pe alții: în aceasta ne putem vedea pe noi înșine. Acum este misiunea noastră să dăm adevărul mai departe la generația care urmează – la copiii noștri și tinerii noștri.

4. Generația acelorora cărora astăzi le este dat bunul credinței: ei trebuie să-l audă și să reflecteze asupra lui – și apoi mai târziu ei înșiși să-l dea mai departe.

Noi putem compara acest proces de dare mai departe a bunului încredințat cu o alergare de ștafetă a patru atleți. Primul alergător primește bastonul de ștafetă și îl dă la următorul, și așa mai departe. Este de neimaginat că un alergător întrerupe deodată alergarea și lasă să cadă ștafeta. Și totuși sunt mulți creștini care tocmai aceasta au făcut. Ei au auzit adevărul de la generația dinaintea lor (de exemplu de la părinții lor) și nu au dat-o mai departe la generația următoare. Acest verset pune o responsabilitate mare asupra noastră a tuturor, atât în adunarea locală, cât și în familie, în mod deosebit atunci când avem copii. Este datoria noastră să cunoaștem adevărul credinței, să ne bucurăm de el și apoi corespunzător să-l dăm la generația care urmează.

Nici un urmaș apostolic

Acest verset, pe lângă această învățătură practică, acordă o contramandare clară a gândului referitor la urmași apostolici sau a unei ordinări de predicatori. Nici aici și nici de exemplu în Faptele Apostolilor 20 nu este vorba de urmași în sensul unor noi apostoli sau „preoți” angajați permanent. Când Pavel a vorbit bătrânilor din Efes, el i-a încredințat lui Dumnezeu și Cuvântului harului Său (Faptele Apostolilor 20.32). Aici este vorba de bărbați care sunt de încredere și capabili să dea bunul încredințat mai departe de la o generație la alta. Este misiunea noastră strict personală să ne zidim pe credința noastră preasfântă și apoi să dăm mai departe adevărul credinței. Nu este vorba de a da mai departe autoritatea apostolică sau vreo funcție bisericească, ci adevărul. Acesta este unul din motivele pentru care noi astăzi nu avem nici „apostoli” și nici „preoți” angajați permanent.

De fapt urmași apostolici nici nu sunt necesari, deoarece Cuvântul lui Dumnezeu a fost încheiat prin apostoli. Nu este vorba de adevăruri noi, ci de a ține cu tărie și de a da mai departe adevărurile revelate prin apostoli. Bunul credinței a fost dat „odată pentru totdeauna” (Iuda 3). Noi nu adăugăm nimic la acest bun al credinței. Noi nu scoatem nimic din el și nu schimbăm nimic la el. Acest adevăr este suficient pentru toate timpurile – chiar și pentru timpurile de decădere și regres.

Dar ceea ce noi totuși găsim, sunt premisele pe care trebuie să le îndeplinească aceia care dau mai departe bunul de credință. Desigur este partea lui Dumnezeu, care dă darul de a învăța pe alții Cuvântul. Dar când este vorba de latura responsabilității noastre, atunci trebuie îndeplinite trei puncte:

1. Cunoașterea adevărului: noi putem să dăm mai departe Cuvântul lui Dumnezeu numai atunci când Îl cunoaștem și Îl iubim. Tocmi în zile de decădere avem nevoie de această cunoaștere a gândurilor lui Dumnezeu – dar nu numai o cunoaștere cu capul nostru, ci și cu inima (compară cu Deuteronom 6.6-9).
2. Credincioșie în a-L urma pe Domnul: credincios înseamnă demn de încredere și statornic. De la un administrator se așteaptă ca el să aibă tocmai aceste însușiri (compară cu 1 Corinteni 4.2).
3. Capacitate (destoinicie): Cuvântul lui Dumnezeu trebuie vestit cu claritate și pe înțeles. Această aptitudine nu este în primul rând una naturală. Ea vine de la Dumnezeu și nu este dependentă de inteligența noastră ci de credincioșia (fidelitatea) noastră.

„Suferă (sau: ia parte) răul ca un bun ostaș al lui Hristos Isus.” (versetul 3)

În versetele următoare Pavel folosește trei imagini, ca să încurajeze pe Timotei. Sunt numite trei preocupări, care erau cunoscute în timpul când a trăit Timotei: imaginea unui soldat, imaginea unui sportiv și imaginea unui agricultor. Toate cele trei imagini ne fac să ne gândim la muncă și osteneală, dar toate trei arată și un rezultat pozitiv corespunzător.

- Soldatul are acum parte de vicisitudini, dar el place stăpânului său.
- Sportivul trebuie acum să renunțe, dar el are perspectiva unei cununi.
- Agricultorul trebuie acum să se ostenească, dar el va savura cândva rodul.

Aceste trei imagini sunt date pentru a ne face curaj să ne punem la dispoziția Domnului nostru pentru slujire.

Prima imagine: soldatul

De la soldat învățăm două lucruri: *Întâi*, noi, ca luptători ai lui Hristos, care Îi slujesc într-o țară vrăjmașă, trebuie să fim gata să suferim. Noi nu ne putem plânge când în slujba pentru Domnul primim lovituri sau suferim neplăceri. *În al doilea rând*, este vorba de a ne pune complet la dispoziția „comandantului nostru suprem de război”, prin aceea că ne concentrăm la lucrurile esențiale.

Lupta noastră

Aici nu se explică în ce constă lupta. Aceasta este prezentat în alte locuri din Scriptură. În general putem spune că lupta creștinului are două aspecte mari:

- a) Ea este o *luptă de apărare*. Aceasta include, că noi suntem gata să intervenim pentru adevărul credinței. Apostolul Iuda ne cere să luptăm pentru credința dată odată pentru totdeauna sfinților (Iuda 3). Prin aceasta nu este vorba de credința mântuitoare, ci de adevărul credinței. El este astăzi atacat mai mult decât oricând. De aceea lupta pentru adevăr este foarte actuală.
- b) Ea este o *luptă de atac*. Nouă ni se cere să răspândim Evanghelia în lumea aceasta. Aceasta nu are loc fără luptă. Pavel vorbește în Filipeni 4.3 despre două surori care au luptat împreună cu el în Evanghelie.

Pavel a cunoscut atât lupta de apărare cât și lupta de atac. Ca nimeni altul el a luptat pentru adevăr, dar totodată nu a putut face altceva, decât să vestească Evanghelia.

Necazuri

Nu este un amuzament să fi soldat, ci slujba de soldat este însoțită de renunțări. Aceasta era atunci valabil mult mai mult decât astăzi. În fond soldatul era lipsit de viața cetățenească normală. Înțelegem astfel cerința adresată lui Timotei de a-și lua partea sa de suferință ca ostaș al lui Hristos Isus. Textual această expresie s-ar putea traduce: „Fii gata să suferi răul”. Să lupți pentru Evanghelie înseamnă lipsuri și necazuri. În capitolul 1.8 Timotei este solicitat să sufere răul împreună cu Evanghelia. Să cunoști adevărul și să intervii pentru el nu este

întotdeauna simplu. Prin natura noastră uneori dăm înapoi îngroziți de la aceasta. Dar Domnul Isus este demn ca noi să luăm asupra noastră vicisitudinilor, deoarece El este Cel care ne-a câștigat pentru Sine. În afară de aceasta va veni momentul când suferințele se vor sfârși și noi vom domni împreună cu El. Tocmai perspectiva gloriei care va veni ne întărește acum și ne ajută să acceptăm necazuri și strâmtorări. Tema aceasta ne va preocupa mai departe la studiul acestui capitol.

Deci în lupta pentru Domnul sunt foarte sigure greutăți și necazuri. Pavel a avut parte multă de acestea – tocmai de aceea a ajuns un captiv în Roma. Noi astăzi avem puțin parte de aceasta. Dar și noi avem parte de exemplu de împotrivire (capitolul 2.25), de prigoane (capitolul 3.12), de singurătate (capitolul 4.10) și de răutate (capitolul 4.14) – și aceasta uneori chiar din partea oamenilor care se numesc creștini. Și ucenicii Domnului au avut parte de aceasta în slujba și mersul pe urmele Lui, și Domnul știe să prețuiască aceasta în mod deosebit (compară cu Luca 22.28).

Luptător al lui Hristos Isus

Noi stăm în luptă pentru Domnul – dar noi avem un Conducător, care ne-a înrolat. El este Conducătorul mântuirii noastre. El Însuși a mers prin suferințe spre slavă. El este modelul nostru (1 Petru 2.23).

Să observăm că este vorba de luptători ai lui „Hristos Isus”. Despre însemnătatea ordinii am vorbit deja mai înainte. Este Hristos, Omul înălțat la dreapta lui Dumnezeu, care odinioară Însuși a trecut prin suferințe și necazuri mari.

În afară de aceasta noi trebuie nu numai să fim luptători, ci trebuie să fim luptători „buni” ai lui Hristos. Cuvântul se referă la ceea ce este „nobil”. Noi suntem luptători buni atunci când nu ni se poate reproșa nimic.

„Nimeni, slujind ca ostaș (textual: care se războiește), nu se încurcă în treburile vieții, ca să placă celui care l-a înrolat.” (versetul 4).

Soldați activi

Acum nu se mai spune simplu „ostaș al lui Hristos Isus”, ci noi citim despre oameni care „se războiesc”. Aceasta înseamnă că cineva a intrat realmente în război. Este vorba de o slujbă activă pentru Domnul. Poți să fi soldat și totuși să nu lupți. Sunt soldați care sunt în cazărmi sau acasă. Dar aici este vorba de o luptă activă. Ca creștini niciodată nu suntem în pensie. Misiunea de a lucra pentru Domnul este o „misiune permanentă”.

Concentrarea la cele esențiale

Soldatul activ nu se încurcă cu treburile vieții. El știe ce trebuie făcut. Asupra acestor lucruri se concentrează el. „A se încurca” înseamnă a se implica în ceva. Cuvântul mai este folosit în afară de locul acesta și în 2 Petru 2.20, unde este vorba de încurcarea în necurățiile lumii. Textual înseamnă ca și cum ai spune „a țese”. S-ar putea vorbi despre o „împletire”.

Aici este vorba de întrebarea, ce este esențial în viața noastră și asupra căror lucruri ne concentrăm noi. Ce valoare au lucrurile vieții zilnice și ce valoare au slujba și lupta pentru Domnul nostru? Un comentator a exprimat aceasta cam așa: „Ne interesăm de alte lucruri decât de Domnul, renunțăm la punerea noastră deoparte pentru El, la dăruirea și ascultarea noastră de El.”

În locul acesta nu se spune că un luptător al lui Hristos nu ar trebui să se preocupe de necesitățile zilnice ale vieții. Nu despre aceasta este vorba aici. Cei mai mulți creștini au un loc de muncă stabil sau se îngrijesc de gospodărie. Potrivit gândurilor lui Dumnezeu aceasta este absolut corect. Noi trebuie să fim harnici la locul de muncă. Pavel însuși a avut o meserie. Același lucru este valabil pentru tineri la școală și la pregătirea profesională sau la lucru acasă. În toate aceste lucruri trebuie să fim plini de râvnă, fără preget (Romani 12.11). Accentul care se pune aici și spre care ni se îndreaptă atenția este ca noi să nu ne lăsăm încurcați, sau înfășurați. Preocupările vieții nu trebuie să ne „devoreze”. Ele nu trebuie să pună stăpânire pe noi, așa ca noi să fim copleșiți de ele. Viața zilnică cu cerințele ei ne poate subjugă așa de mult, că noi nu mai ajungem să luptăm pentru Domnul nostru. Preocupările zilnice nu trebuie să devină esențialul vieții noastre. Lucrarea pentru Hristos trebuie totdeauna să ocupe primul loc în viața noastră. Corintenilor, care în majoritatea lor erau în câmpul muncii, li se spune să sporească totdeauna în lucrul Domnului (1 Corinteni 15.58). Aceasta este valabil pentru noi toți. Este vorba de fiecare dintre noi.

Pericolul de a te încurca în treburile vieții este foarte mare pentru noi toți – în mod deosebit în ultimele zile și în timpuri grele. Pe lângă cerințele vieții profesionale satan ne oferă astăzi o paletă diversificată de preocupări ale vieții, care nu neapărat trebuie să fie rele în ele însele. Problema este însă, că ele ne îndepărtează privirea de la ce este esențial. Întrebarea decisivă este, cui aparține puterea noastră, timpul nostru, energia noastră.

Să plăcem celui care ne-a înrolat

Un luptător al lui Hristos Isus vrea să placă Aceluia care l-a înrolat (recrutat). Noi nu ne aparținem nouă înșine, ci noi aparținem Domnului nostru. El ne-a recrutat – și chiar cu un preț mare. Aici nu se amintește, dar noi nu putem uita niciodată: Domnul Isus a murit pentru noi. Sângele Lui a fost prețul (1 Petru 1.19). De aceea acum se pune fiecăruia întrebarea: vrem noi să-I plăcem? El a dat totul pentru noi. Și nu numai aceasta. El a făcut-o din dragoste. Domnul Isus ne-a iubit și S-a dat pe Sine Însuși pentru noi. Pavel amintește corintenilor de faptul că ei au fost cumpărați cu un preț și adaugă: „Glorificați pe Dumnezeu” (1 Corinteni 6.20).

Domnul Isus este în afară de aceasta modelul nostru. El a vrut, când a fost ca Om pe pământ, să „placă” Dumnezeului Său în toate. Totdeauna și în orice timp a făcut ce Îi era „plăcut” lui Dumnezeu. Mâncarea Lui era să facă voia Aceluia care L-a trimis (Ioan 4.34). Pavel ne este de asemenea un imbold în privința aceasta. Pentru el nu era o afirmație străină când a scris credincioșilor din Filipi: „Pentru mine a trăi este Hristos” (Filipeni 1.21). El voia să fie numai pentru Hristos. Pentru noi se pune întrebarea: ce este viața noastră pentru noi? Pentru cine sau pentru ce trăim noi? Este profesia, cariera, sportul, muzica, hobby – sau este Hristos? Cui vrem noi să plăcem? Dacă este Acela care ne-a recrutat, atunci în slujba noastră nu ne va interesa să plăcem altor oameni sau nouă înșine.

„Și, de asemenea, dacă cineva se luptă la jocuri, nu este încununat, dacă nu se luptă după legile jocului.” (versetul 5).

Imaginea a doua: sportivul

Imaginea a doua, pe care Pavel ne-o pune înaintea, este un sportiv. „Luptătorul” aici nu este un soldat, ci este vorba de „lupta la întrecerile sportive”. Este vorba de un concurent sportiv (atlet = în greacă *athleo*). Competițiile sportive erau cunoscute și iubite în Grecia antică. Să ne gândim numai la originea jocurilor olimpice. De aceea în scrisorile sale Pavel vorbește deseori despre ele și în felul acesta explică adevăruri spirituale.

Vrem să remarcăm în trecere, că sportul în societatea în care trăim are o valoare foarte mare. Pentru mulți copii ai lui Dumnezeu el prezintă un pericol real. Pavel îi scrie lui Timotei: „deprinderea trupească este de puțin folos” (1 Timotei 4.8). Practicat cu măsură, sportul este acceptabil pentru un creștin și are o valoare din punctul de vedere al sănătății. Însă pericolul constă în aceea că el ocupă repede o valoare înaltă în viața noastră (activă sau pasivă) și în felul acesta răpește timpul pentru Domnul.

Premise

În Grecia antică exista – după câte știm noi – în principal trei premise ca să poți participa la marile concursuri sportive:

1. Participantul trebuia să poată dovedi descendența sa pe baza unui certificat. Trebuia să fie clar de unde venea el. Transpus la noi creștinii am putea spune, că un rob al Domnului trebuie să fie născut din nou, ca să poată sta în lucrarea pentru El. Întrebarea referitoare la „adevărat” sau „fals” o tratează Pavel pe parcursul capitolului.
2. Participantul trebuia să fie gata să se supună unui antrenament intensiv de mai multe luni. În acest timp trebuia să renunțe la toate celelalte. Referindu-ne la noi gândim că noi ca creștini trebuie să practicăm evlavie (1 Timotei 4.7). În afară de aceasta în lucrarea pentru Domnul trebuie renunțat la anumite lucruri care par plăcute firii.
3. Participantul trebuia să se declare de acord să se supună la regulile valabile. Dacă nu făcea aceasta era descalificat sau nu i se recunoștea victoria, dacă mai târziu se descoperea că nu a respectat regulile. Ca slujitori ai Domnului trebuie să fim gata să ne supunem regulilor Cuvântului lui Dumnezeu și să nu acționăm samavolnic.

Felul cum se duce lupta este important

Tocmai de acest al treilea punct este vorba în textul nostru. Sportivului i se cere să lupte reglementar. „Reglementar” înseamnă textual „după legile (regulile) concursului”. Cuvântul mai este folosit încă o dată în 1 Timotei 1.8 în legătură cu Legea de la Sinai. Aici trebuie înțeles în sens general. Cine nu respectă regulile valabile, acela nu este încununat. Cununa este răsplata. Despre aceasta Pavel vorbește în mai multe locuri. Este perspectiva a ceea ce stă înaintea noastră.

În slujba pentru Domnul și în mersul pe urmele Lui trebuie să ne punem mereu întrebări diferite. Una dintre ele este: *Ce să fac?* Această întrebare l-a preocupat pe apostolul Pavel în prima sa întâlnire decisivă cu Domnul glorificat: „Ce să fac, Doamne?” (Faptele Apostolilor

22.10). O altă întrebare este: *Când* să fac? Uneori facem ce este corect, însă nu facem la timpul potrivit. Dar întrebarea, despre care este vorba aici, este: *Cum* să fac? Aceasta este întrebarea referitoare la felul cum trebuie procedat.

În lume se aude afirmația: „Scopul sfințește (sau scuză) mijloacele.” Aceasta vrea să spună: decisiv este nu *cum* eu fac ceva, ci *că eu fac* într-adevăr ceva. La prima vedere s-ar părea să fie bine. Dar nu este în concordanță cu gândurile lui Dumnezeu. Este absolut important *ce* facem noi. De asemenea este important *când* facem. Dar este tot așa de important *cum* facem ceva. Numai intenția bună nu este suficientă. În sport aceasta este valabil și în zilele noastre. Cine nu respectă regulile este descalificat. Pavel putea spune la sfârșitul vieții sale, că el a luptat lupta bună, a sfârșit alergarea și a păzit credința. După aceea el vorbește despre cununa dreptății, pe care el o va primi (2 Timotei 4.8). Pavel a împlinit ceea ce el cere aici de la noi.

În slujba pentru Domnul nu este vorba în primul rând ca noi să facem lucruri mari, ci ca noi să împlinim cu credincioșie voia Domnului nostru – și anume așa cum vrea El. Este vorba de credincioșie și ascultare. Oamenii strălucesc cu plăcere prin fapte mari. Noi trebuie mai degrabă să strălucim prin credincioșie și ascultare. Și în zilele de decădere și regres noi respectăm „regulile jocului”. Timpurile se schimbă – regulile lui Dumnezeu nu se schimbă.

Marele model și în această privință este Domnul nostru Însuși. Când El era în Ghetsimani în luptă înverșunată, El S-a rugat Tatălui. Evanghelistul Marcu prezintă conținutul acestei rugăciuni emoționante cu cuvintele: „Dar nu *ce* vreau Eu, ci ceea *ce* vrei Tu fie” (Marcu 14.36). Domnul voia să facă voia Tatălui Său și nu propria Lui voie. Evanghelistul Matei dimpotrivă relatează în felul următor: „Nu *cum* vreau Eu, ci *cum* vrei Tu” (Matei 26.39). Aici este vorba de felul *cum* Domnul voia să facă lucrarea. Diferența este remarcabilă.

„Agricultorul trebuie să se ostenească mai înainte de a se bucura de roade” (versetul 6).

A treia imagine: agricultorul

Profesia de agricultor era foarte răspândită în timpul acela. Era o profesie care necesita muncă grea și osteneală mare. De regulă soldatul mai are pe cineva alături de el, care îl încurajează și-l sprijină. În competițiile sportive sunt și alți sportivi și spectatori care impulsionează pe luptător. Agricultorul dimpotrivă deseori lucrează singur. Și aceasta trebuie învățat. În viața de fiecare zi noi suntem deseori singuri în lucrarea pentru Domnul. Lucrarea agricultorului este deseori monotonă, obositoare. Ea pare puțin atractivă. În acest caz avem nevoie de răbdare.

Semănătură și recoltă

Tabloul semănatului și recoltatului este folosit în Biblie în mai multe locuri, ca să ilustreze adevăruri spirituale. Aici este vorba concret de învățătura, că rezultatele în lucrarea Domnului nu vin „de la sine”, ci – din perspectiva responsabilității noastre – rezultatele sunt urmarea osteneții și lucrului. Prezentată într-o formulare scurtă învățătura este: „Din nimic nu vine nimic”, sau exprimat altfel: „Fără muncă nu-i cunună”.

Pavel adaugă într-un alt loc un gând, de care de asemenea vrem să ținem seama. El ne arată partea lui Dumnezeu. El scrie: „Eu am plantat, Apolo a udat, dar Dumnezeu a dat creștere” (1

Corinteni 3.6). Aceasta este partea lui Dumnezeu. Nouă ne vine deseori greu să așteptăm să crească, sau să apară rezultatele. De aceea Iacov vorbește despre răbdare (compară cu Iacov 5.7,8). Cât depinde de noi, noi trebuie să lucrăm. Dar noi nu putem influența nici condițiile meteorologice și nici creșterea. Pentru aceasta poartă grijă Dumnezeu.

Fără muncă nu-i cunună

Deci ideea în versetul nostru este hărnicia și osteneala. Cuvântul folosit pentru „a lucra” înseamnă aici „a se trudi și a face eforturi în sudoarea feței până la epuizare”. Profesia agricultorului din timpul acela însemna muncă deosebit de grea. Era însoțită de eforturi corporale. Aceste eforturi și osteneală trebuie să ne caracterizeze pe noi în lucrare. Lucrul în lucrarea Domnului nu este o plimbare comodă în strălucirea soarelui, ci înseamnă printre altele multă osteneală și dăruire.

Învățăm că „acum” este timpul pentru a lucra. Timpul recoltei și al odihnei urmează să vină. Dar el va veni cu siguranță. Plata – savurarea roadelor – se va face „în ziua aceea”. Prin aceasta este vorba de scaunul de judecată al lui Hristos și Împărăția care va veni după aceea. Desigur, spre îmbărbătarea noastră Domnul ne lasă să vedem deja aici pe pământ rezultatele muncii noastre. Dar ziua propriu-zisă de „decontare” sau „răsplătire” – în sens pozitiv – urmează să vină.

În Psalmul 126.5,6 citim: „Cei care seamănă cu lacrimi vor secera cu cântec de bucurie. Cel care merge plângând, purtând sămânța de semănat, se va întoarce cu cântece de bucurie, purtându-și snopii.” Aceasta se referă profetic la rămășița lui Israel. În aplicarea practică ne gândim în primul rând la Domnul nostru. Pe Golgota El a adus sămânța pentru semănat – grăuntele de grâu a căzut în pământ -, pentru ca apoi mai târziu să se sature de rodul suferințelor sufletului Său. Dar noi putem tot așa de bine să aplicăm aceasta și la noi. Cine acum seamănă cu osteneală – și uneori cu lacrimi – va recolta cândva cu cântece de bucurie. Făgăduința lui Dumnezeu este valabilă totdeauna: „Aruncă-ți pâinea pe ape, pentru că după multe zile o vei găsi” (Eclesiastul 11.1). Cine dintre noi nu ar dori să audă o dată cuvântul Domnului: „Bine, rob bun și credincios, ai fost credincios peste puține, te voi pune peste multe; intră în bucuria stăpânului tău” (Matei 25.21)?

Pavel însuși ne este un model frumos în ce privește hărnicia și dăruirea în lucrare. Pavel era sânguitor și se ostenea – ca nimeni altul – în lucrarea Domnului. El scrie credincioșilor din Corint: „Dar prin harul lui Dumnezeu sunt ceea ce sunt; și harul Lui față de mine n-a fost zadarnic, ci am lucrat mai mult decât ei toți; dar nu eu, ci harul lui Dumnezeu care era cu mine” (1 Corinteni 15.10). Acest verset leagă partea harului lui Dumnezeu cu partea noastră de responsabilitate. Pavel începe cu harul și sfârșește cu harul. El se știa total dependent de har. Dar în ceea ce privește responsabilitatea sa, el a lucrat mult mai mult decât toți ceilalți.

„Gândește-te la ceea ce-ți spun: Domnul îți va da pricepere în toate.” (versetul 7).

Gândește-te

Lui Timotei i se cere în feluri diferite să se comporte corect cu ceea ce Pavel îi spune. El trebuia să „țină cu tărie” modelul cuvintelor sănătoase (capitolul 1.13). El trebuia să

„păstreze” lucrul bun frumos, încredințat (capitolul 1.14). El trebuia să „rămână” în cele ce a învățat (capitolul 3.14). Aici i se spune că el trebuia să se „gândească”. Pavel putea să-i facă cunoscut lui Timotei adevărul și să i-l explice. Dar „cumpănirea” trebuia s-o facă el. Aceasta nu o poate face nimeni pentru altul. „A se gândi” înseamnă „a medita”, „a cântări”, a reflecta”. Țelul este ca cele auzite să nu fie un bagaj intelectual, ci să devină posesiune lăuntrică. În Levitic 11.3 Dumnezeu vorbește despre animale care rumegă. Aceasta este ideea, despre care este vorba aici. Noi trebuie să interiorizăm gândurile divine, prin aceea că le „rumegăm”.

Pentru aceasta avem nevoie de timp – și tocmai acesta ne lipsește deseori în timpul nostru agitat. Imaginea unei turme ne oferă învățământ intuitiv. În Vechiul Testament noțiunile „a hrăni” (a pășuna) și „a se odihni” sunt deseori legate între ele (de exemplu Ezechiel 34.14; Psalm 23). Indicator de direcție este exemplul Mariei din Betania. Ea a petrecut timp la picioarele Domnului Isus. Prin aceasta ea și-a ales partea cea bună. Cu cât timpul este mai greu, cu atât mai mult avem nevoie de liniște, ca în liniște să medităm la Cuvântul lui Dumnezeu.

Pricepere în toate lucrurile

Exact acesta este drumul pentru a primi înțelegere adevărată. Aceasta este făgăduința pe care Dumnezeu o dă aici. Acesta este drumul spre priceperea adevărată. El nu trece prin inteligența naturală, ci prin meditarea liniștită la Cuvântul lui Dumnezeu. De unde a avut Maria înțelegerea ca la momentul potrivit să facă ce era corect -; și pe lângă aceasta s-o facă într-un mod corect? Ea a primit-o la picioarele Domnului. Iacov scrie în privința aceasta: „Cine este înțelept și priceput între voi? Să arate, din purtarea lui bună, faptele lui făcute în blândețea înțelepciunii; dar dacă aveți gelozie amară și duh de partidă în inimile voastre, nu vă lăudați și nu mințiți împotriva adevărului! Aceasta nu este înțelepciunea care coboară de sus, ci pământească, naturală, diabolică. Pentru că, unde este gelozie și duh de partidă, acolo este dezordine și orice lucru rău. Dar înțelepciunea de sus este întâi curată, apoi pașnică, blândă, ușor de înduplecat, plină de îndurare și de roade bune, nepărtinitoare și neprefăcută.” (Iacov 3.13-17).

Este responsabilitatea noastră să medităm la ce auzim și ce citim. Apoi Domnul va lucra. El dă pricepere. Din nou partea responsabilității noastre este legată cu partea acțiunii Sale în har. Domnul a fost Cel care în ziua învierii a deschis ucenicilor Scripturile și apoi le-a dat pricepere să le înțeleagă (Luca 24.27,32,45). Noi avem nevoie de această pricepere în multe întrebări, unde noi nu vedem imediat clar răspunsul. De aceea este un principiu bun ca mai întâi să medităm asupra acestora și să ne rugăm. Deseori după aceea vedem clar.

„Amintește-ți de Isus Hristos înviat dintre morți, din sămânța lui David, după Evanghelia mea.” (versetul 8).

A păstra în amintire

Fără îndoială este important să fim preocupați cu slujba noastră și cu sarcinile noastre. Pavel a arătat aceasta în cele trei imagini prezentate (soldatul, atletul, agricultorul). Acum el ajunge

la o temă foarte centrală, și anume la Persoana Domnului Isus Însuși. El îndreaptă privirea lui Timotei spre Hristos. Oricât de importantă ar fi slujba noastră, ea nu este niciodată un scop în sine. În toată lucrarea pentru Domnul noi nu avem voie să uităm pe Isus Hristos.

Multe locuri din Noul Testament se ocupă cu ce a făcut Hristos pentru noi și cu noi. Alte locuri ne arată ce urmări are lucrarea Domnului Isus pentru noi. Aici însă este vorba primordial de Persoana Domnului Isus Însuși și nu atât de mult de lucrarea Sa, chiar dacă acestea noi niciodată nu le putem despărți una de alta. A. Remmers scrie: „Hristos este Piatra de încercare și Ființa oricărui adevăr și totodată subiectul și împlinirea tuturor făgăduințelor lui Dumnezeu, dar El este mult mai mult: El este punctul central al gândurilor lui Dumnezeu și El trebuie să fie și să rămână și pentru noi”. Este vorba de Hristos Însuși, pe care noi trebuie să-L păstrăm în amintire.

„Amintește-și” nu este un sfat bun și care nu obligă. Este vorba de o solicitare clară. Timotei nu putea face ce vrea cu această solicitare. Să păstrezi pe Isus Hristos în amintire nu este o dorință pe care o poți ignora fără să ai parte de urmări. În afară de aceasta nu este ceva care are loc numai o singură dată, ci este o atitudine care ar trebui să ne caracterizeze permanent, ceva, care mereu ar trebui să aibă loc. Noi nu putem și nu avem voie s-o uităm.

Isus Hristos

Pavel arată aici spre marele Model. Drumul slujitorului lui Dumnezeu merge prin suferințe spre slavă. Acesta a fost exact drumul pe care a mers Domnul Isus. Petru scrie: „Pentru că la aceasta ați fost chemați; pentru că și Hristos a suferit pentru voi, lăsându-vă un model, ca să călcați pe urmele Lui” (1 Petru 2.21). Aici nu este vorba de suferințele pe care Domnul le-a îndurat pentru mântuirea noastră. În privința aceasta El nu ne-a lăsat nici un exemplu. Este vorba de suferințele din timpul vieții Sale. În Evrei 12.2 citim: „... privind țintă la Isus, Căpetenia și Desăvârșitorul credinței, care, pentru bucuria pusă înaintea Lui, a răbdat crucea, disprețuind rușinea”. Isus Hristos a slujit lui Dumnezeu pe pământul acesta. El a suferit. El a sfârșit alergarea. Acum El este în glorie. Va veni ziua în care El va apărea pe pământul acesta în gloria împărătească, ca să întemeieze Împărăția de o mie de ani. Amintirea permanentă de El este importantă și de nelipsit pentru fiecare care stă în lucrarea pentru Domnul. În mod deosebit atunci când devine greu, aceasta ne dă curaj și perseverență.

Trei lucruri sunt aduse în amintire în versetul nostru. În primul rând este vorba de „Isus Hristos”. În al doilea rând este prezentat faptul că El a fost înviat. În al treilea rând se arată că El este din sămânța lui David.

1. Este vorba de Persoana lui Hristos Însuși. El este „Isus Hristos”. Am văzut deja că această epistolă folosește în mod bătător la ochi deseori titlul „Hristos Isus”. Remarcabilă este ordinea inversă din acest verset: „Isus Hristos”. Este – așa după cum pot eu vedea – singurul loc din această epistolă în care această expresie „Isus Hristos” se întâlnește în această ordine fără nici un adaos. În timp ce ordinea „Hristos Isus” ne îndreaptă atenția spre Domnul glorificat în cer, care odinioară a fost în smerenie pe pământ, ordinea „Isus Hristos” ne face să ne gândim în primul rând la drumul Său ca Om aici pe pământ. Era un drum caracterizat prin suferințe și apoi s-a sfârșit în glorie. Aceasta este în locul acesta o încurajare pentru fiecare care îl urmează și dorește să-I slujească. Oricât de grele ar fi timpurile, noi ne gândim la Acela al cărui drum a mers prin suferințe spre slavă. Noi ar trebui să avem permanent înaintea ochilor drumul suferinței Domnului Isus Hristos. Aceasta ne ajută și ne impulsionează:

2. El a fost înviat dintre morți. În aceasta sunt cuprinse două aspecte:

- *În primul rând* ni se amintește că El trăiește. El și-a dat viața în moarte. Prin moarte El a omorât pe cel care are puterea morții. El a adus la lumină viața și neputrezirea (capitolul 1.10). Însă moartea nu putea să-L țină. Dumnezeu nu putea îngădui ca Sfântul Său să vadă putrezirea (Psalm 16.10). El L-a înviat. Noi nu avem a face cu un Hristos mort, ci cu unul viu. Faptul că El trăiește arată că El este Biruitorul de la Golgota. Noi stăm acum de partea Biruitorului – chiar dacă slujba noastră este legată cu suferințe și necazuri. Amintirea de El ne dă curaj să rezistăm în împrejurări grele și să ne facem lucrarea.
- *În al doilea rând* învierea lui Hristos ne arată mărimea și tăria puterii lui Dumnezeu. Este „lucrarea puterii tăriei Lui, care a lucrat în Hristos, înviindu-L dintre morți” (Efeseni 1.19,20). Nemărginita mărime a puterii Lui a devenit activă față de noi, cei care credem, atunci când noi am fost aduși la viață împreună cu Hristos. Această putere a lui Dumnezeu ne stă acum la dispoziție în lucrare și în mersul pe urmele Lui. Cu toate că în exterior este multă slăbiciune, cu toate că mărturia creștină în general este la pământ – puterea lui Dumnezeu este mereu prezentă. Faptul că Hristos trăiește este dovada pentru aceasta. Și în aceasta este un imbold mare pentru a nu ceda.

3. El este din sămânța lui David. Și această afirmație are două aspecte:

- *În primul rând* El ca urmaș al lui David este Acela care are dreptul legitim la împărăție. El va veni odată – ca Împărat al împăraților și Domn al domnilor -, ca să domnească peste acest pământ. În El se vor împlini toate făgăduințele lui Dumnezeu din Vechiul Testament. Împărăția vestită în Vechiul Testament va fi întemeiată cândva pe acest pământ. Domnul Isus va prelua guvernarea ca Fiu al lui David. Noi, cei care suntem ai Lui, vom lua parte împreună cu El la această domnie. Aceia, care acum în timpuri grele sunt credincioși față de El, vor domni atunci cu el din cer.
- *În al doilea rând* această expresie „din sămânța lui David” ne amintește că Domnul Isus este cu adevărat Om. În Apocalipsa 22.16 El ne este prezentat ca fiind rădăcina și sămânța lui David. „Rădăcina” înseamnă „originea”, „sămânța” înseamnă „urmaș”. Numai Domnul Isus poate fi Dumnezeu adevărat și Om adevărat – originea și urmașul. Despre nimeni altul nu se poate spune așa ceva. Deci referirea la natura Lui omenească arată nu numai dreptul la împărăție. Ea ne arată totodată că El ca Om a suferit și de aceea ne poate înțelege când trăim în timpuri grele. El știe cum ne simțim noi în luptă. El știe ce înseamnă să alergi în competiție. El știe ce înseamnă să lucrezi pentru El în condiții de lipsă și oboseală.

După Evanghelia mea

Predicarea Evangheliei ocupă un loc important în această epistolă. Ea este „Evanghelia lui Dumnezeu”, deoarece Dumnezeu este originea acestei vești bune pentru noi oamenii. Cu toate acestea Pavel o numește „Evanghelia mea”. Aceasta ne arată pe de o parte cât de mult s-a identificat el însuși cu ea. Pe de altă parte vedem cum tocmai apostolului Pavel i s-a încredințat ca o lucrare deosebită predicarea și răspândirea acestei Evanghelii. Punctul central al Evangheliei este Isus Hristos.

Epistola către Romani ne dă învățături deosebite despre Evanghelie. Această epistolă începe în capitolul 1.1,3,4 cu referirea la „Evanghelia lui Dumnezeu ... despre Fiul Său (născut din sămânța lui David, după carne, rânduit Fiu al lui Dumnezeu în putere, după Duhul de sfințenie, prin învierea morților)”. Aceste două laturi (Fiu al lui David și învierea morților) se întâlnesc și în versetul nostru. Pavel nu dă aici nici o explicație despre Evanghelie în sine însuși, însă prin aceste puține cuvinte el dă să se înțeleagă cine este punctul central al acestei vești bune a lui Dumnezeu.

„pentru care sufăr răul până la lanțuri, ca un răufăcător; dar Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat.” (versetul 9).

Sufăr răul

Evanghelia nu este explicată aici. Vedem însă urmările, pe care apostolul Pavel le-a luat asupra sa, ca să vestească Evanghelia. El i-a cerut lui Timotei să ia parte la necazurile unui ostaș al lui Hristos. Acum el îi arată lui Timotei cum el însuși a practicat aceasta.

Timpul domniei nu venise încă pentru Pavel. Și nici pentru Timotei nu venise. Nici pentru noi el nu a venit încă. Acum este timpul când noi suferim pentru Evanghelie și cu Evanghelia. Lumea sub conducerea lui satan este totdeauna împotriva acelor care vestesc Evanghelia. Așa a fost la Pavel. El era un întemnițat în Roma. Cu toate că era așa, el se numește totuși un întemnițat al Domnului (capitolul 1.18). El suferea necazuri. Am văzut în versetul 3 – unde se folosește același cuvânt – că el înseamnă „să suferi răul”. Apostolului Pavel i-a mers cu adevărat rău. Aceasta o arată deja expresia „lanțuri”.

„Pentru care” înseamnă „pe baza căreia”. Motivul pentru necazuri era Evanghelia. Pavel a fost tratat ca un răufăcător, cu toate că nu era. Cuvântul „răufăcător” îl regăsim în Luca 23.32, unde doi făcători de rele erau răstigniți împreună cu Domnul Isus. Aceasta arată pe ce treaptă l-au pus autoritățile romane pe apostolul Pavel. Și totuși el nu era un răufăcător. Petru ne amintește, ca „nici unul dintre voi să nu sufere ca ucigaș sau ca hoț sau ca răufăcător ... dar dacă cineva suferă ca și creștin, să nu se rușineze” (1 Petru 4.15,16). Aceasta se potrivea lui Pavel. Din punctul de vedere al romanilor el era un răufăcător. Din punctul de vedere al lui Dumnezeu el suferea ca și creștin. Pentru el era o parte a părtășiei cu suferințele Lui (Filipeni 3.10).

Pavel scrie în capitolul 3.12: „toți care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați”. Nimeni dintre noi va vrea să se compare cu Pavel. Și nici cu Timotei. Ne gândim la mulți credincioși care pe parcursul secolelor și-au dat viața pentru Hristos. Ne gândim la frații noștri și surorile noastre de credință care până astăzi sunt în închisori și lagăre din cauza mărturisirii lor de credință și suferă necazuri mari. Dacă noi – cel puțin cei mai mulți dintre noi – nu am avut parte de așa ceva până acum, vrem să mulțumim Domnului pentru aceasta. Rămâne însă întrebarea, de ce noi simțim și purtăm așa de puțin ocară lui Hristos. Este din cauză că stilul nostru de viață a devenit așa de laș? Fiecare cititor să mediteze la această întrebare.

Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat

Diavolul a încercat totdeauna să împiedice răspândirea Evangheliei. Cele două tactici mari ale lui sunt în primul rând autoritatea și în al doilea rând viclenia. În cazul lui Pavel el a încercat cu autoritate. Marele apostol al națiunilor era în închisoare. Moartea sigură îl aștepta. A avut satan prin aceasta o victorie? Nicidecum. Pavel spune cu mare certitudine: „Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat”. Astăzi diavolul încearcă în multe forme să împiedice răspândirea Cuvântului prin viclenie – falsificare, amestecătură, relativizare etc. Critica Bibliei este în multe cercuri creștine „îndreptățită”. Cu toate acestea noi știm: „Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat”.

S-ar putea să-i reușească lui satan să lege pe predicatorii și vestitorii Cuvântului. Dar lui nu-i va reuși să lege Cuvântul. El se va răspândi și va fi glorificat (2 Tesaloniceni 3.1). Când Pavel a scris epistola către Filipeni, el era de asemenea în închisoare. Și acolo el își exprimă încrederea: „Vreau dar să știți, fraților, că împrejurările în care sunt s-au întors mai degrabă spre înaintarea Evangheliei” (Filipeni 1.12). Lanțurile lui au contribuit la înaintarea Evangheliei. Sunt numeroase exemple în istoria Bisericii care confirmă tocmai aceasta. În timpurile celor mai grele prigoane ale creștinilor lumina Evangheliei a strălucit cel mai mult și numeroși oameni au venit la credință. Deja în Vechiul Testament Dumnezeu a rânduit: „Tot așa cuvântul Meu care iese din gura Mea: nu se va întoarce la Mine fără rod, ci va face ce-Mi place și va prospera în lucrul pentru care l-am trimis” (Isaia 55.11). „Cuvântul Dumnezeului nostru rămâne pentru totdeauna” (Isaia 40.8)

„De aceea rabd toate pentru cei aleși, ca și ei să aibă parte de mântuirea care este în Hristos Isus, împreună cu gloria eternă.” (versetul 10).

Încurajare în necazuri

Pavel suferea în închisoare din cauza Evangheliei, și simțea mult lucrul acesta. Cu toate acestea avea parte de mângâiere. Mângâierea sa consta în primul rând în faptul că Cuvântul lui Dumnezeu nu este legat. Mesagerul putea fi legat, Cuvântul lui Dumnezeu nu putea fi legat. El va fi răspândit și va prospera în lucrul pentru care Dumnezeu L-a trimis. În al doilea rând, Pavel se mângâia la gândul că suferințele lui nu vor fi zadarnice cu privire la frații și surorile lui. Ce el îndura pentru Hristos era spre folosul celor aleși. În al treilea rând Pavel găsea mângâiere în faptul că el știa despre planurile de guvernare ale lui Dumnezeu. Unele din aceste planuri le prezintă în versetele 11-13.

„Pentru care” înseamnă „pe baza căreia”. Este ușor de înțeles că Pavel suferea din cauză că era acuzat și considerat vinovat. Însă în primul rând Pavel nu se vedea ca un întemnițat al romanilor, ci ca „întemnițat al Domnului” (capitolul 1.8), așa cum era și în timpul primei sale întemnițări. În al doilea rând era un întemnițat „pentru credincioși”. Credincioșilor din Efes le scrie: „Pentru aceasta, eu, întemnițatul lui Hristos Isus pentru voi, națiunile ...” (Efeseni 3.1). Era predica despre Cel înviat și legătura Sa cu Adunarea – alcătuită din iudei și păgâni -, cea care i-a provocat întemnițarea. Aici Pavel nu gândește în primul rând la adevărul referitor la Adunare, ci la fiecare credincios în parte. El îi numește „aleși”. Aceasta se referă la fiecare om

în parte, căci Adunarea ca întreg nu a fost aleasă. Fără îndoială ea are un loc în planul lui Dumnezeu, dar aleși sunt fiecare credincios în parte, care constituie această Adunare.

Alegerea și mântuirea

Pavel nu suferea din motive că el însuși era vinovat. Slujba sa pentru „cei aleși” l-a adus în această situație. Cu toate acestea el nu era amărât. El suferea pentru frații și surorile lui de credință. El știa ce valoare au ei în ochii lui Dumnezeu. Ei erau nu numai „sfinți” și „preaiubiți”. Ei erau și „aleși”. Pavel știa că Dumnezeu deja din veșnicia dinainte de timp s-a gândit la ei în simpatie și dragoste. În capitolul 1.9 el a amintit deja lui Timotei de harul „care ne-a fost dat în Hristos Isus înainte de timpurile eterne”. Pavel știa că ei – ca și noi – vor avea parte de mântuirea „care este în Hristos Isus, împreună cu gloria eternă”. Pentru Pavel, care stătea scurt înainte de moartea lui trupească, această mântuire era sigură – dar el dorea ca și ceilalți credincioși să poată găsi încurajare și bucurie în timpuri grele în această certitudine. De aceea el folosește expresia „ca și”. Pentru el era sigur, și această siguranță o dorește și altora.

Alegerea și mântuirea nu sunt identice. Alegerea merge mult mai departe. Ce înseamnă alegerea este explicat în alte locuri. Dumnezeu ne-a ales înainte de întemeierea lumii, ca să fim sfinți și fără vină înaintea Lui în dragoste. El ne-a dăruit filiațiunea (compară cu Efeseni 1.3-5). Noi am fost rânduiți mai dinainte „să fim asemenea chipului Fiului Său” (Romani 8.29). Aceasta este aici numai amintită, când Pavel vorbește despre „aleșii” și „gloria eternă”, care va fi odată partea noastră.

Mântuirea înseamnă – la modul cel mai general – eliberarea deplină din tot felul de pericole care ne amenință. Noul Testament ne arată trei aspecte ale mântuirii noastre:

- a) Când este vorba de sufletele noastre, știm că suntem mântuiți. Domnul prin lucrarea Sa ne-a eliberat de urmările veșnice ale păcatului (condamnarea). Judecata, pe care noi am meritat-o, nu ne mai lovește. Satan nu mai are nici un drept de a dispune asupra noastră. Noi am fost mântuiți (Efeseni 2.5). Acesta este aspectul *trecutului*.
- b) Dacă ne gândim la viața zilnică cu multele ei pericole pentru credincioși, știm că El poate să mântuiască pe deplin pe cei care se apropie de Dumnezeu prin El (Evrei 7.25). Acesta este aspectul *prezentului*.
- c) Dacă este vorba de viitor, știm că mântuirea noastră va fi deplină atunci când Domnul Isus va fi venit ca Salvator (Mântuitor) al nostru. Atunci El va transforma trupul stării noastre smerite și-l va face asemenea trupului Său de slavă (Filipeni 3.20-21). Acesta este aspectul de *viitor*.

Oricare din cele trei aspecte ale mântuirii noastre le vom avea înaintea noastră – mântuirea noastră este totdeauna „în Hristos Isus”, în Omul glorificat în cer, care odinioară a fost în smerenie pe pământ și a devenit Mântuitorul nostru. Despărțit de El nu este nici o mântuire.

Contextul versetului nostru exprimă ideea că Pavel s-a gândit la al treilea aspect al mântuirii. „Mântuirea” este premisa necesară să putem obține partea veșnică a celor mântuiți, pentru care Dumnezeu ne-a ales. Această certitudine a dat lui Pavel mângâiere și putere în situațiile grele – și aceasta nu este altfel pentru noi. În timp ce noi trecem acum prin necazuri

și suferim, totuși noi purtăm cu noi certitudinea că noi vom avea parte odată de această mântuire deplină.

Sunt oameni care gândesc că din cauza adevărului referitor la alegere nu ar fi necesar să se vestească Evanghelia mântuirii (salvării) la lumea pierdută. Ei argumentează că la Dumnezeu este bine stabilit mai dinainte cine va fi mântuit, și cine nu va fi mântuit. Cine argumentează în felul acesta, acela confundă alegerea cu mântuirea. El confundă de asemenea partea *suveranității lui Dumnezeu* – așa cum ea ne este prezentată în alegere – cu partea *responsabilității omului*, care trebuie să primească Evanghelia prin ascultarea credinței. Vedem în viața lui Pavel cum el pe de o parte vorbește despre alegere, iar pe de altă parte cum a vestit Evanghelia, ca nimeni altul. El a mărturisit iudeilor și grecilor „pocăința față de Dumnezeu și credința în Domnul nostru Isus Hristos” (Faptele Apostolilor 20.21). Predicarea mesajului este responsabilitatea noastră. Pavel era chiar gata să sufere moartea din pricina aceasta. Cunoașterea adevărului despre alegere nu l-a frânat niciodată pe Pavel în râvna sa pentru Evanghelie. Pentru aceasta el era pregătit să îndure totul – suferințele din închisoarea din Roma făceau parte din aceasta.

Gloria veșnică

Această mântuire include gloria veșnică, respectiv conduce spre ea. Și Petru vorbește despre o „glorie veșnică”. „Iar Dumnezeul oricărui har, care v-a chemat la gloria Lui eternă în Hristos Isus, după ce veți suferi puțin timp ...” (1 Petru 5.10). Petru pune de mai multe ori față în față suferințele din timpul de acum cu gloria Împărăției veșnice. Când el vorbește despre gloria veșnică, evident el nu se referă la Casa Tatălui, ci la Împărăția în care noi vom domni împreună cu Hristos, însă domnia se extinde mult mai mult decât Împărăția. Noi vom domni în veșnicie cu Hristos (Apocalipsa 22.5). S-ar putea ca Pavel să se refere aici de asemenea la această slavă, care este în legătură cu domnia lui Hristos. S-ar putea de asemenea că aici – în legătură cu amintirea celor aleși – este totuși vorba de gloria veșnică a Casei Tatălui.

„Vrednic de încredere este cuvântul: pentru că, dacă am murit împreună cu El, vom și trăi împreună cu El.” (versetul 11).

O afirmație de încredere

Formularea: „Vrednic de încredere este cuvântul” o folosește Pavel în total de cinci ori în epistolele către Timotei și Tit. Expresia „vrednic de încredere” se întâlnește mai des. Ea înseamnă „de nădejde”, „sigur”, „loial”. În contextul locurilor în care stă, afirmația „vrednic de încredere este cuvântul” se poate referi la cele spuse anterior sau la ceea ce urmează după ea. În orice caz, prin aceasta se accentuează și subliniază în mod deosebit o afirmație. Aici se pare că se confirmă ce se spune după ea.

Afirmațiile care urmează sunt importante, însă nu sunt simplu de explicat. Dacă se compară diverse comentarii ale unor comentatori apreciați, se vor găsi unele diferențe. Aici prezint părerea mea proprie, dar nu am pretenția că este părerea definitivă. Las pe seama cititorului ca să mediteze cu rugăciune la aceasta.

Pare să fie vorba de anumite principii, pe care le găsim în guvernarea lui Dumnezeu. Guvernarea lui Dumnezeu cu noi oamenii este activă principial sub aspect dublu:

- a) cu privire la credincioșii adevărați: pentru ei există în timpul actual suferințe și necazuri. În viitor se va da pentru aceasta recunoaștere și răsplătire. Pentru Pavel și Timotei aceasta era o mare îmbărbătare. Și pentru noi este la fel.
- b) cu privire la oamenii care au o formă creștină, dar nu au viață din Dumnezeu: s-ar putea ca în timpul actual să nu fie urmări pentru faptele lor. În viitor însă nu va fi numai dezaprobare, ci va fi chiar răzbunare.

Într-un anumit sens acestea sunt cele două aspecte ale guvernării lui Dumnezeu, care ne sunt prezentate în prima și a doua epistolă a lui Petru. În prima sa epistolă Petru vorbește despre guvernarea lui Dumnezeu în legătură cu credincioșii. În a doua epistolă este vorba de guvernarea lui Dumnezeu în legătură cu necredincioșii. Aceasta este o chestiune serioasă. Cu toate acestea rămâne adevărat că Domnul rămâne credincios și Însuși, cu toată necredincioșia noastră.

În total în versetele 11 și 12 avem patru afirmații înaintea noastră, care de fiecare dată prezintă un contrast:

- a muri împreună – a trăi împreună
- a răbda – a domni împreună
- noi tăgăduim – El tăgăduiește
- noi suntem necredincioși – El rămâne credincios

A muri împreună și a trăi împreună

Pentru fiecare credincios este valabil, că el – în ceea ce privește poziția sa – a murit împreună cu Hristos. Trupul (corpul) nostru trăiește încă într-adevăr pe pământ, însă Dumnezeu ne vede deja acum așa, că noi am murit împreună cu Hristos. Aceasta este temelia poziției noastre creștine. În privința aceasta ne învață în mod deosebit epistola către Romani. Viața noastră este acum ascunsă cu Hristos în Dumnezeu. Odată va deveni vizibil cui aparținem. Pavel scrie credincioșilor din Colose: „Când Se va arăta Hristos, care este viața noastră, atunci veți fi arătați și voi împreună cu El în glorie” (Coloseni 3.4). Acest gând este posibil să-l fi încurajat pe Pavel în închisoare.

Faptul de a fi murit împreună cu Hristos are consecințe practice pentru comportarea noastră în lumea aceasta. Noi trebuie să ocupăm efectiv acest loc cu privire la lumea aceasta. Dacă vom realiza practic, că noi am murit împreună cu Hristos, atunci necazurile și pericolele nu ne pot abate de pe drumul ascultării. Atunci vom avea curajul să purtăm totdeauna împreună cu noi în trupurile noastre moartea lui Isus (2 Corinteni 4.10). Noi facem aceasta cu privire la timpul care ne stă înaintea, când vom trăi și vom fi glorificați împreună cu Hristos. Noi trăim într-adevăr acum pe pământ în puterea învierii, dar noi o vom face efectiv când vom fi la Hristos și vom apărea împreună cu El în glorie.

Expresia „noi vom trăi împreună” se referă clar la viitor. Este adevărat, că Pavel vorbește în alte locuri de viața noastră pe care o trăim acum pe pământ (de exemplu Galateni 2.20; Romani 14.8). Însă aici este vorba de faptul că Pavel ne amintește de nădejdea vie, pe care o avem. Noi vom trăi împreună cu El, când vom fi la El și El va fi revelat.

„Dacă răbdăm, vom și împărăți împreună; dacă tăgăduim, și El ne va tăgădui” (versetul 12).

A răbda și a împărăți împreună

Suferința și răbdarea sunt strâns legate una de alta. Ambele caracterizează timpul actual. Timpul răbdării este *acum*. Timpul împărățirii este în *viitor*. Cu toate acestea este o legătură strânsă între cele două expresii. Dacă noi răbdăm acum împreună cu El, vom împărăți în viitor împreună cu El. Răbdarea este drumul necesar pentru aceia care vor împărăți odată cu Hristos. Drumul Domnului Însuși a fost un drum prin suferințe spre slavă. Despre aceasta au mărturisit prorocii. Și Hristos a răbdat. Acesta este drumul nostru. El merge acum prin necazuri și strâmtorări spre Împărăția lui Dumnezeu în forma ei viitoare, minunată (Faptele Apostolilor 14.22). Dacă noi suntem acum gata să suferim și să răbdăm împreună cu Hristos, atunci odată vom fi glorificați și vom împărăți împreună cu El. În apocalipsa 1.9 împărăția în Isus (aceasta înseamnă „a împărăți împreună”) este legată categoric cu necazul în Isus și răbdarea în Isus.

Vrem să mulțumim lui Dumnezeu, că El ne-a păzit până acum să nu trebuiască să ne dăm viața pentru Isus. În cele mai multe țări cu democrație sunt cei mai puțini creștini amenințați cu aceasta. Dar noi toți trebuie să răbdăm – uneori chiar în împrejurări grele. Cine se așează cu credincioșie de partea lui Hristos va avea întrucâtva parte de adevărul de care amintește Pavel în capitolul 3.12: „Toți care doresc să trăiască cu evlavie în Hristos Isus vor fi persecutați”. Primii creștini s-au bucurat să sufere pentru El și să poarte ocară pentru Numele Său (Faptele Apostolilor 5.41). Pentru aceasta era nevoie de răbdare. Într-un anumit sens aceasta este caracteristica fiecărui creștin – însă cu intensitate diferită. Spre îmbărbătarea noastră ne gândim la cuvintele Domnului Isus Însuși adresate ucenicilor Săi: „Iar *voi* sunteți aceia care ați rămas mereu (textual: ați răbdat) cu Mine în încercările Mele” (Luca 22.28). Domnul a spus aceasta scurt timp înainte ca toți să-L părăsească.

„A împărăți” stă clar în legătură cu Împărăția în forma ei vizibilă. Este o „împărăție împreună”. Împăratul este Hristos. El este Moștenitorul. El este Fiul Omului, căruia Dumnezeu Îi va pune odată totul la picioarele Lui (Psalm 8.7). El a fost pus de Dumnezeu Moștenitor al tuturor lucrurilor și Domnitor peste toate lucrurile. Noi suntem comoștenitorii Lui. Timpul împărățirii nu a sosit încă – nici pentru Hristos și nici pentru noi. Hristos stă acum pe scaunul de domnie al Tatălui, dar nu stă încă pe scaunul Lui propriu de domnie. Dumnezeu L-a pus deja Domnitor peste toate lucrările mâinilor Sale. Domnia nu a început încă. Nu vrem să uităm aceasta.

Domnia se referă nemijlocit la Împărăția de o mie de ani, care va fi întemeiată odată pe pământul acesta. În afară de aceasta, și după aceea în starea veșnică va fi guvernare și domnie (Apocalipsa 22.5). Întrarea noastră în această Împărăție va fi diferită. Pentru unii este o „intrare din belșug” (2 Petru 1.11). Alții însă vor fi mântuiți, „dar ca prin foc” (1 Corinteni 3.15). Aceștia sunt aceia ale căror lucrări vor arde și pentru care nu este – sau este numai puțină – plată. În pilda despre robi sunt robi care sunt puși peste zece cetăți, în timp ce alții sunt puși peste cinci cetăți (Luca 19.17-19). La scaunul de judecată se va da plata – și această plată este diferită. Această plată va deveni vizibilă atunci când noi vom apare împreună cu Hristos ca să împărățim împreună cu El.

Remarcă: Când este vorba de casa Tatălui, niciunde nu citim despre o diferență. Oricine se află acolo va fi asemenea „chipului Fiului Său” (Romani 8.29). Ca și copii și fii noi vom fi acolo fără vreo deosebire, ca să savurăm în toată plinătatea viața veșnică. Diferențe sunt în legătură cu plata. Aceasta se va face la scaunul de judecată al lui Hristos. De aceea plata în Noul Testament nu este în legătură cu Casa Tatălui, ci cu Împărăția care va veni în forma ei vizibilă.

Noi tăgăduim – El tăgăduiește

„Dacă Îl tăgăduim, și El ne va tăgădui.” Această afirmație este deosebit de serioasă. Ea este o atenționare insistentă pentru aceia care fac aceasta. Desigur se pune întrebarea la cine se referă această afirmație. Este vorba numai de cei necredincioși sau ea se referă și la credincioși?

Expresia „a tăgădui” se folosește de exemplu în Matei 10.33: „Dar pe oricine Mă va tăgădui înaintea oamenilor, pe acela îl voi tăgădui și Eu înaintea Tatălui Meu care este în ceruri” (compară în continuare cu Luca 12.9). În Ioan 3.38 Domnul folosește acest cuvânt în legătură cu ceea ce Simon Petru tocmai voia să facă. „A tăgădui” se poate deci folosi – în ceea ce privește cuvântul în sine – atât la cei necredincioși cât și la cei credincioși. În versetele 12 și 13 ale capitolului nostru este folosit de două ori. Cunoscătorii limbii greacă dau următoarele alternative de traducere: „A spune nu, a contrazice, a respinge, a refuza, a para, a tăgădui, a pune la îndoială, a combate, a se desolidariza de cineva”. Alții traduc: „a contesta pe cei cunoscuți”. Aceasta a fost ce a făcut Simon Petru.

Întrebarea este, dacă aici este vorba de tăgăduire unică sau temporară, sau Pavel vorbește principial de tăgăduire. Se referă el la ce a făcut Petru – și care se poate întâmpla oricui dintre noi? Sau este vorba că cineva permanent și din obișnuință lasă să se vadă prin cuvânt și/sau umblare că el nu vrea deloc să aibă a face cu Hristos? În al doilea caz este clar că Domnul niciodată nu se va declara de partea unei astfel de persoane – oricare ar fi fost mărturisirea făcută de ea. Aceasta este – așa cum a scris odată W. Kelly – o dezonorare a Persoanei Domnului, pe care Dumnezeu niciodată nu o va suporta. Vor fi cu adevărat oameni care în afară s-au declarat de partea Lui, fără să fi avut vreodată viață din Dumnezeu. Sunt oameni cărora Domnul le va spune odată: „Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la Mine, lucrători ai fărădelegii” (Matei 7.23). În versetul nostru acesta pare să fie înțelesul principal. Sunt oameni care au numai o formă de evlavie. Iuda spune, că ei s-au strecurat și „tăgăduiesc pe singurul nostru Stăpân și Domn, Isus Hristos” (Iuda 4). „A tăgădui” este folosit aici fără subiect. Nu se spune cine sau ce este tăgăduit. Aceasta sprijină ideea, că aici este vorba de o atitudine principială de durată, pe care cineva o ia.

Acestei ideii ar putea să i se opună faptul că în versetele 12-13 este mereu vorba de „noi”. Drept urmare ar putea fi vorba totdeauna de aceeași grupă (deci de credincioși). Acest argument nu se poate respinge ușor. Însă se observă că în ambele prime două cazuri se spune simplu: „dacă am murit împreună ...” și: „dacă răbdăm ...”, în timp ce aici se spune (textual): „dacă vom tăgădui ...”. În primul caz este evident un fapt, în cazul al doilea este o posibilitate. Mie mi se pare că Pavel se gândește aici la oameni care într-adevăr se află printre credincioși, însă au numai o mărturisire exterioară – și nu au viață din Dumnezeu. Această amestecătură de „adevărat” și „neadevărat” este tocmai ceea ce în această ultimă epistolă a lui Pavel ni se prezintă.

Însă nu vrem să excludem în totalitate aplicarea prudentă la cei credincioși. În viața unui credincios pot fi situații când el – ca și Petru – nu se declară de partea Domnului său și Îl tăgăduiește. Atunci el nu se poate aștepta ca în această situație Domnul să Se declare de partea lui și să stea alături de el. Fatal ar fi însă, ca din acest loc să se deducă că un credincios infidel ar putea totuși să se piardă odată, prin aceea că Domnul îl va tăgădui odată cu privire la veșnicie. Biblia nu învață niciunde așa ceva, și cu siguranță nu acesta este înțelesul acestui verset.

„dacă suntem necredincioși, El rămâne credincios, pentru că nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși” (versetul 13).

Noi suntem necredincioși – El este credincios

Din nou se pune întrebarea, la care grupă de persoane se gândește Pavel. Sunt mărturisitori adevărați sau falși, sau sunt incluse ambele grupe? Dacă Pavel se gândește la credincioși, atunci pe deplin a doua parte a versetului este o îmbărbătare. Cu toată necredincioșia noastră – și cine dintre noi vrea să afirme că el a fost totdeauna credincios (demn de încredere)? – Domnul rămâne credincios. Dacă Pavel se gândește la necredincioși, atunci versetul acesta este o avertizare și o atenționare serioasă.

La modul cel mai general este valabil că Domnul niciodată nu se poate uni cu necredincioșia. El rămâne credincios în Sine Însuși, aceasta înseamnă naturii și ființei Sale. El nu poate altfel. Necredincioșia omenească nu-L va putea împiedica să-Și împlinească planurile. El nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși. Aceasta este valabil pentru toate făgăduințele, pe care El le-a dat. În privința aceasta nu vrem să ne gândim numai la făgăduințele care ne dau curaj, ci și la atenționările severe referitoare la judecată, pe care le conține Cuvântul lui Dumnezeu. Domnul va împlini tot ce a făgăduit – atât în har cât și în judecată. Aceasta a fost așa la poporul Său pământesc Israel. Aceasta este așa cu privire la poporul Său ceresc. El acționează totdeauna în credincioșia Sa.

Dacă ne gândim la mărturisitorii falși (deci la necredincioși), acest gând este un gând foarte sever. În căile de guvernare ale lui Dumnezeu cu oamenii va fi așa, că tot ce a fost prorocit se va împlini. Ar fi împotriva Ființei lui Dumnezeu, dacă El ar trata în același fel pe credincioși și pe necredincioși. Dumnezeu nu face aceasta. Dacă un om mărturisește cu credință păcatele sale, atunci Dumnezeu este nu numai „drept”, ci și „credincios”, când El îi iartă păcatele (compară cu 1 Ioan 1.9). Invers, Dumnezeu este credincios, dacă El va condamna odată veșnic pe oamenii care nu primesc Evanghelia. Dumnezeu rămâne – spus cu reverență – totdeauna credincios caracterului Său și va trata pe oameni corespunzător.

Aducerea aminte de credincioșia Domnului este însă totodată o îmbărbătare pentru credincioși. Noi putem ușor obosi și descuraja. Uneori avem credință mică, putem cădea în îndoială și chiar în necredință. Dar El rămâne totdeauna credincios și Își ține făgăduințele. Dacă avem viață din Dumnezeu, El ne va însoți totdeauna și niciodată nu ne va lăsa să alergăm spre pierzare.

Însă acest gând nicidecum nu trebuie să ne facă ușuratici. Ar fi aroganță dacă din acest motiv „ne-am permite” să fim necredincioși, deoarece deja mai înainte ne-am bazat pe credincioșia Domnului. Un astfel de gând este total străin Cuvântului lui Dumnezeu. Totuși

este adevărat că felul de a lucra al lui Dumnezeu în căile Sale de guvernare niciodată nu poate anula sau fi împotriva planului lui Dumnezeu și a harului Său. Chiar dacă suntem copii ai lui Dumnezeu, noi stăm totuși sub căile de guvernare ale lui Dumnezeu. El Se comportă cu noi spre folosul nostru și spre onoarea Sa. Cu toate acestea noi ne putem baza pe harul Său. Harul se întemeiază pe ceea ce este El în Sine Însuși. Aceasta se exprimă prin cuvintele: „El nu Se poate tăgădui pe Sine Însuși.”

Un tată trebuie să-și pedepsească copilul, dacă el este neascultător și merge pe căi proprii. Pedepsa poate fi câteodată dureroasă și să tulbure părtășia practică. Și cu toate acestea un tată bun nu va permite niciodată ca relația de bază cu el să fie întreruptă prin pedeapsă. Așa acționează Dumnezeu cu noi în căile Sale de guvernare. Dacă noi ca și copii ai Lui suntem necredincioși, atunci uneori El trebuie să ne facă să ne doară – dar aceasta nu schimbă nimic din faptul că El privește la noi în dragoste și har. Tocmai în aceasta se arată credințioșia Lui.